חיים בקיבוץ: כשהתחפשת לילדה בפורים... כשעמדנו על קצות הבהונות במקום הדלקת הנר הראשון בחדר־האוכל, ואי אפשר היה לראות כלום, כי הילדים הסתירו... וט"ו בשבט... וביכורים — עם החיתולים הלבנים על הראש המלמלות ביד, גדושות עד להתפקע, ביבולי הגינה שלנו. והגינה עצמה... עם הערוגות היפות שכל־כך אהבנו כולנו... וגוזל שצנח מן הקן, וביצים שחמצו בלול, והמון צחוק ושמחה וטוב... עולמם הוורוד והנפלא של ילדי הקיבוץ הרחוקים — עם האוסטראלים, ובחורי הפלמ"ח, ומאידך — חרדותיה של המלחמה, מלחמת־השחרור, שעברה מעלינו מבלי שניפגע. כאילו נתנה לנו ארכה לא ידעו — — —

...בשקצת בגרנו, בכיתה ו', עמרמי, — ההסתכלויות בציפרים. האהבה לחרמה. לשדות. הידיעות הרבות שרכשת. החיים ששצפו ומילאו את ישותך, בין חומה, תוסס...

...ב„מוסד", כשנעשינו עצמאיים, גדולים, וקצת ביקורתיים יתר על המידה, קצת — ציניים... ויכוחים עקרוניים על שיתוף. על אידיאולוגיות, ועל מוסר, חברתי. השמירה על מסגרת תנועתית, הנכונות והאחריות שכה איפיינו אותך, כבר את. בטיולי הכיתה, במסעות התנועה, במחנות. וכל־כולך שקוע, עסוק, מתעניין, מחפש, תר. וכולך ח י — כספית מתרוצצת, מתנוצצת, של חיוניות עמוקה, בלתי־נלאית — — —

ואז הלכת להדריך, ורצית כל־כך לשתף את כולנו בלבטיך, בהישגיך וברעיו־נותיך על עבודת המדריך. ובגישתך הרצינית, תמיד־תמיד — היית מספר, מתלבט ומשתף את כל ה„חברה": שייעזו, שיחושו אף הם, מה יש?...

כמו, למשל, הדוגמה הבאה:

„בראשית, כמובן, הייתי מאוד לא בטוח ונינשתי בחשש. היו לכך כמה סיבות: לא רכשתי עדיין את החניכים אלי, ועל כן — הפעולות הראשונות חייבות להיות מרשימות במיוחד. ולכך — היה חופר־נסיון. החומר במידה מרובה התעופף מידיי, וכמקום דברים מעשיים בהחלט עסקו בדברים שפחות יכלו להוסיף.

...למרות שכבר קשרתי איתם קשר עוד בחופש, לא ידעתי לבנות פעולה, לא ידעתי בספיק על כל חלקי הפעולה, בעיקר על השירה. היה כמעט ברור, על כל פנים: כמה שאני זוכר — שאין המדריך מוכרח להתחיל בשירה. ונוכחתי שטעיתי. מכך ביד אחרי הפעולה הראשונה, השירה — היא שנתנה את מצב־הרוח לכל הפעולה. ולגבי זאת בעייה ראשונה: להכיר מספיק שירים לכל זמן; ושנית — להתחיל אותם. אלא שהזמן הוא הרופא הטוב ביותר...

...התחלתי להעביר את הנושא „ילדי עמל ועוני", שכשמו כן הוא. אך, חיות הדבר זה היה ראשון — לא הצלחתי בו במיוחד. אמנם, עוררתי את תשומת־לבם, אולם זה לא היה מספיק. אלא שחשוב מכל: למדתי להכין את הפעולות ולבנותן נכון, וכן הצלחתי למצוא את מקומי ביניהם.

...אשר לבעיות שהופיעו: התקרבתי אליהם יתר על המידה, וזה פגע באוטוריטה שלי לגביהם... אולם על כך אקווה להתגבר — — —

עמרם

(מתוך עלון־קיר במוסד החינוכי של גבעה, 1952)